

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АУТОНОМНА ПОКРАЈИНА ВОЈВОДИНА
ГРАД НОВИ САД
ГРАДСКО ЈАВНО ПРАВОБРАНИЛАШТВО
Наш број: О -1397/2013
Дана: 23. септембра 2013. године
Нови Сад

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ				
Датум пријема: 24 SEP 2013				
Предато: поштом, обично-прапоручено 23.09. 2013. год.				
Врста уписника	Број	Приме-рака	Прилога	Примљене вредности поча. такс. марке и сл.
Ун	4892/13	Ч	списи	

НЖС

УСТАВНОМ СУДУ
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

На број предмета: Уж-4892/2013

11000 Београд
Немањина 26

ПОДНОСИОЦИ УСТАВНИХ ЖАЛБИ:

- АТП „Војводина“ АД Нови Сад, из Новог Сада, Пут новосадског партизанског одреда број 1/а
- Илија Девић из Београда, Виле Равиојле број 9.

ТРЕЋЕ ЗАИНТЕРЕСОВАНО ЛИЦЕ:

ГРАД НОВИ САД, са седиштем: Жарка Зрењанина бр. 2, 21000 Нови Сад, са ПИБ 100735046 и М.Б. М.Б. 08179115, кога заступа Градски јавни правоборанилац, Лидија Јарамаз – Лисица, телефон 021-451-989.

ПОДНЕСАК ТРЕЋЕГ ЗАИНТЕРЕСОВАНОГ ЛИЦА

- са изјашњењем на уставне жалбе супротних страна -

У четири примерка

Град Нови Сад је дана 22.августа 2013. године, на сопствени захтев, примио од насловног суда Уставне жалбе подносилаца АТП „Војводина“ АД. Нови Сад, Пут Новосадског партизанског одреда 1а, коју заступа Зјалић Драгомир, адвокат из Новог Сада и Илије Девић из Београда, ул. Виле Равиојле број 9, кога заступа пуномоћник Емир Јашаревић, адвокат из Београда, поднетих дана 20.јуна 2013. године, против Пресуде Врховног касационог суда у Београду, прев. 58/2013 Пзз 1/2013 од 9.маја 2013.године, па се о истима изјашњава како следи:

I) ОСНОВ ТРЕЋЕГ ЛИЦА ЗА ОБРАЋАЊЕ УСТАВНОМ СУДУ

Град Нови Сад је имао процесни положај туженог у поступку по тужби АТП „Војводина“ Нови Сад, у ком поступку је Илија Девић из Београда имао статус умешача, а који поступак је правоснажно окончан Пресудом Врховног Касационог суда у Београду, Прев. 58/2013 Пзз 1/2013 од 9.маја 2013.године.

У смислу наведеног, Град Нови Сад, као парнична странка у поступку, за кога супротна страна тврди да је поступак у последњем степену спроведен уз наводно кршење одређених права, напомиње да сматра да има право да се изјасни на наведе уставних жалби осталих учесника у парничном поступку.

Ово посебно због чињенице да начело равноправности странака, које је једно од елемената ширег појма поштеног суђења, подразумева да свака странка мора добити разумну прилику да изложи своје аргументе под условима који је не стављају у битно неповољнији положај vis-a-vis њеног противника¹.

Град понавља да појам поштеног суђења подразумева и право на контрадикторни поступак. То право значи да странке у одређеном поступку (укључујући и поступак уставно-судске заштите права једне од странака у „основном спору“) морају у начелу имати прилику не само да обзнате било који доказ који је потребан да би успеле са својим захтевима, него и прилику да сазнају за све доказе и предлоге предочене односно поднесе ради утицаја на одлуку суда те прилику да дају примедбе на њих.²

Овакво изражено становиште се не мења кад су изјашњења неутрална у погледу питања о којима му треба да одлучи суд, или, по мишљењу дотичнога суда, не износе никакву чињеницу или тврђњу која се већ није појавила у побијаној одлуци³.

¹ видети између много других извора права, предмете Домбо Бехер Б.В. против Холандије, 27. октобра 1993., став 33., Серија А бр. 274 и Анкерл против Швајцарске из 1996., став 38., Reports of Judgments and Decisions 1996 V

² на пример, предмете Лобо Мачадо против Португала, 20. фебруара 1996., stav 31., Reports of Judgments i Decisions 1996 I; Вермеулен против Белгије, 20. феб 1996., stav 33., Reports of Judgments i Decisions 1996 I и Крчмар и други против Чешке Републике, br. 35376/97, stav 40., 3. марта 2000. године;

³ предмете Куконен против Финске, бр. 57793/00, став 20., 7. јуна 2007. године и Схаромов против Русије, бр. 8927/02, став 44., 15. јануара 2009. године;

У сваком случају, на странкама у поступку уставно-судске заштите људских права, јесте да кажу тражи ли неки документ или изјаву, или захтев супротне стране, а како је Град Нови Сад, управо и затражио да му се доставе копије уставних жалби осталих – супротстављених учесника, јасно је да је Град такав захтев поставио управо да би се изјаснило на наводе осталих парничара односно странака.

На Уставном суду Србије, са друге стране, јесте дужност давања прилике Граду Новом Саду да коментарише и одговара на наводе, мишљења и информације лица са супротстављеним интересима, а која лица су затражила заштиту пред Уставним судом⁴.

С обзиром на захтеве начела контрадикторности поступка зајамчене чланом 6., ставом 1. Конвенције и на улогу да се код утврђивања да ли испуњени ти захтеви⁵, мишљења смо да је Уставни суд, у овом предмету требао обавестити Град Нови Сад о уставним жалбама које су предмет разматрања, а да је потпуно неспорно да Граду Новом Саду треба да буде омогућено, односно треба да буде дата прилика да се изјасни на те уставне жалбе.

Имајући у виду да Град Нови Сад, није био обавештен о предметним уставним жалбама од стране суда, те да је тек на сопствено тражење исте добио, сматрамо да Уставни суд има обавезу да овде дато изјашњење уведе у спис као саставни део предметног поступка, и то пре доношења одлуке по уставним жалбама.

У супротном би се сматрало да у предметном поступку уставно судске заштите о којем је реч није било поштовано право Града Новог Сада, на контрадикторну расправу⁶.

Стога Град Нови Сад, путем овлашћеног јавног правобранилашства захтева да му се дозволи учешће у предметном поступку по уставним жалбама, са подацима како је горе дато, те да се ово изјашњење уврсти у спис, и буде део чињеничног материјала приликом доношења одлуке Уставног суда Србије.

У односу на навод уставне жалбе Илије Девића, и то

⁴ предмет К.С. против Финске, бр. 29346/95, став 23., 31. мај 2001. и С.Х. против Финске, бр.28301/03, став 35., 29. јула 2008.).

⁵ предмет Команицки против Словачка, бр. 32106/96, став 55., 4. јун 2002.

⁶ предмет Милатова и други против Чешке Републике, бр. 61811/00, ставови 60.-61. и 63.-66., ЕЦХР 2005V.

страна 4.

„У Новом Саду постоје две аутобуске станице, при чему једна, стара станица коју користи ЈГСП, ради и годинама нелегално остварује приходе, а друга, нова станица АТП Војводине, не ради, не остварује приходе и у стечајној је маси АТП Војводине а.д. Нови Сад. Само нова станица испуњава све законске услове за рад. Град Нови Сад у погледу премештања међуградског и међумесног аутобуског саобраћаја са старе на нову станицу није испунио своју уговорну обавезу..“

страна 12:

КАКО ЈЕ ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД ИНТЕРЕС ЛЕДНОГ ГРАДА УПОДОБИО И ИЗЛЕДНАЧИО СА ИНТЕРЕСИМА ЛЕДНОГ ЈАВНОГ ПРЕДУЗЕЋА КОНКРЕТНО ЈГСП НОВИ САД?

страна 19:

„Ако би се неко могао назвати монополистом на тржишту града Новог Сада, онда је то ЈГСП "Нови Сад" које скоро 50 година једино обавља ову некомуналну делатност у граду и то у објекту који је изгубио легалан статус. Основно питање које се намеће јесте: да ли се у конкуренцији са ЈГСП, у погледу делатности аутобуске станице и станичних услуга, може направити нормална тржишна утакмица? Одговор је да не може и то из врло јасног и рационалног ралога. ЈГСП је јавно комунално предузеће које се у највећем делу финасирз из буџета Града Новог Сада и оно без обзира колико лоше пословало или пружало лоше станичне услуге никако не може да пропадне, јер се сви промашаји и лоше пословање надокнаде из градског буџета. У приватној фирмама лоше пословање или неквалитетне услуге увек воде до финансијског колапса, а затим и до стечаја. Нема ни тендера за ову врсту делатности и услуга на којем би ЈГСП учествовало..“

Град Нови Сад констатује да се у истим наводима, најмање три пута наводи да предузеће ЈГСП „НОВИ САД“ послује нелегално, па ПРЕДЛАЖЕМО да суд примерак уставних жалби Илије Девића и АТП „Војводина“ достави на разматрање и евентуално изјашњење и ЈГСП „Нови Сад“, Футошки пут број 46.

Имајући у виду све наведено, Град Нови Сад, у предметној управно-судској ствари, даје следеће изјашњење:

I) НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЕЛА ВЛАДАВИНЕ ПРАВА

1. Наводи подносилаца уставних жалби су нетачни, неосновани или пак ирелеванти за доношење одлуке у овој правној ствари, па уставна права, права на правну сигурност, права на имовину, права на правично суђење, права на једнаку заштиту пред судовима и другим државним органима, подносилаца уставних жалби, на које се подносиоци позивају, нису ни на који начин повређена.
2. **Пре свега навод Уставног жалиоца Ђевић Илије, односно његовог пуномоћника Јашаревић Емира да „од дана доношења другостепене пресуде пословни број ПЖ-6028/2012 од 31.01.2013. године, право и закон замењује политика, притисци, злоупотребе, све супротно основном уставном начелу владавине права“ те „На повреду начела владавине права указује следеће: Актуелној градској власти у Новом Саду јако се журило да по сваку цену обуставе извршење правноснажне и извршне пресуде..“ јесу пре свега наставак вербалног ниподаштавања Града Новог Сада, његовог руководства и његових заступника.**
3. Наводи жалиоца у којима инсистира на томе да је Врховни касациони суд „претерано брзо одлучио“, о предметној правној ствари су потпуно неосновани и ничим нису аргументовани и представљају контрадикцију са захтевима управо жалилаца.
4. Сами подносиоци уставне жалбе током читавог првостепеног и поновљеног првостепеног поступка инсистирали су на хитности и брзини решавања предметне ствари, имајући у виду интересе странака и вредност спора, па је нејасно из ког разлога сада жалилац негодује на брзину решавања, у највишој судској инстанци. Имајући у виду да се ради о изузетно високој вредности спора, о чињеници да је над АТП „Војводина“ покренут поступак стечаја, у ком поступку је План реорганизације, директно везан за исход овог парничног поступка, да је стечајне пријаве поднело више стотина радника запослених код АТП „Војводина“ у стечају, да је тужени јединица локалне самоуправе из чијег буџета се финансирају делатности од општег интереса, те да наведени предмет изазива велику медијску пажњу, потпуно је оправдано да Врховни касациони суд, реши овакву правну ствар у најкраћем могућем року.
5. Жалбени наводи жалиоца који се односе на поступање Републичког јавног тужилаштва у вези са подношењем Захтева за заштиту законитости и Захтева за одлагање извршења, такође су у потпуности неосновани. Републичко јавно тужилаштво (у даљем тексту: РЈТ), је на основу закона овлашћено, а и када су за то

испуњени законом прописани услови, должно да поднесе ванредно правно средство - Захтев за заштиту законитости.

6. Међутим, то нужно не значи да са истим увек мора и успети, јер одлуку у томе доноси надлежни суд. Из тих разлога потпуно је неприхватљиво да жалилац неаргументовано и ничим поткрепљено тврди да је јавни тужилац унапред знао да неће успети са захтевом за заштиту законитости, и наводи жалилаца у том смислу јесу најобичније паушално вређање уважених колега из РЈТ:

7. Такође, уколико су сматрали да су актима или радњама РЈТ, повређена уставом гарантована права, подносиоци ове уставне жалбе, су дакле пропустили рок да против таквих радњи поднесу благовремену уставну жалбу наслову.

8. Потпуно је увредљиво и за ово правобраништво, а морало би бити и за поступајући суд када адвокат Емир Јашаревић тврди да је:

„...од дана доношења другостепене одлуке, право замењује политика, притисци, злоупотребе, све супротно основним уставном начелу владавине права .....“,

када на основу свега изложеног произилази да су државни органи радили само послове из својих надлежности, обављајући исте у складу са законом прописаним делокругом, ажурно, ефикасно, поштујући при томе начела владавине права, чиме није било доведена у питање повреда начела владавине права из члана 3. Устава Републике Србије на коју жалилац указује.

9. Такође, уколико је уставни жалилац Илија Девић, односно његов адвокат Емир Јашаревић, био незадовољан Решењем Привредног суда у Новом Саду, којим је извршење по предметној пресуди одложено, он је морао против одлуке о одбијању његовог приговора, поднети Уставну жалбу, као последње правно средство. Он то није учинио, па на овом месту ламентира над радњама и актима, које је пропустио благовремено да оспори.

10. Уставни жалилац ни једним доказом не поткрепљује своје тврђење, исте су приズвољне, тендециозне и очигледно произашле из чињенице да је жалилац незадовољан исходом наведеног спора. Наведеним тврђама нарушава се углед највиших правосудних институција, те појединих судија Врховног касационог суда, па се овде не ради о повреди начела владавине права, већ првенствено о чињеници да је жалилац незадовољан пресудом Врховног касационог суда (у даљем тексту: ВКС). Произвољне и неосноване тврђење жалиоца представљају нарушавање угледа и части појединих представника највиших правосудних органа.

11. С тим у вези, Град Нови Сад, предлаже да Уставни суд Републике Србије, службеним путем достави уставну жалбу Илије Девића, коју је потписао и печатирао његов адвокат Емир Јашаревић, и то пре свега Адвокатској комори Београда, као и Републичком јавном тужилаштву, на даљу надлежност, односно на процену да ли постоји основ за подношење тужбе због проузроковања нематеријалне штете, као и дисциплинске одговорности пуномоћника жалиоца.

12. Такође, наводи на страни 9. уставне жалбе Илије Девића, као што су „екстремно брзо решавање предмета“, „одлагање извршења супротно закону“ .... „ чиме је нарушено основно уставно начело владавине права из члана 3. Устава..“ јесу класично непознавање уставне материје, што се посебно види из навода са исте стране где се каже... „У погледу владавине права и повреде овог уставног начела Уставни суд је већ донео одлуку у предмету Уж-3443/2010 од 27.03.2013. године“ .

13. Наиме, у наведеном предмету, односно у поступку по уставној жалби „Термовент“ АД из Београда, насупрот тврдњи жалиоца Илије Девића, Уставни суд констатује на страни 6. тачка 6. став 2. следеће:

„Такође, Уставни суд констатује да се одредбама члана 3. Устава не гарантује неко од људских права и слобода већ се утврђују принципи на којима почива владавина права, који се, између осталог, остварују уставним јемствима људских и мањинских права гарантованих посебним одредбама Устава.

14. Дакле, уз колегијално уважавање према супротној страни, наводити као ранију одлуку Уставног суда, одлуку у којој је заправо на другачији начин, односно потпуно супротан начин образложено одређено становиште, јесте у најмању руку некоректно према поступајућем суду и показује сву неодрживост тврдњи жалилаца Девић Илије и АТП „Војводина“.

15. Ваља истаћи и то да је разумна дужина судског поступка релативна категорија, која зависи од низа чинилаца и мора се проценити у сваком појединачном случају, према његовим специфичним околностима. Сложеност чињеничних и правних питања у конкретном предмету, понашање подносиоца уставне жалбе као странке у поступку, понашање надлежних органа власти - судова који воде поступак и природа захтева, односно значај расправљаног права за подносиоца, основни су чиниоци који утичу и на оцену дужине парничног судског поступка.

16. Мора се имати у виду да је поступак у конкретном случају започет још пре 6 година, па је ВКС, приликом одлучивања по поднетој ревизији, очигледно имао у виду и потребу да се поступак оконча у разумном року. Овако заиста остаје нејасно, да ли би жалиоцима сметала дужина трајања поступка чак и услучају да је поступак окончан у корист жалиоца АТП „Војводина“ у целости. Према томе, само навођење повреде, како је жалилац указао јесте противно интенцији да се судски поступци воде што ефикаснијем, разуме се поштујући начело законитости.

II) НАВОДНА ПОВРЕДА ПРАВА НА ЈЕДНАКУ СУДСКУ ЗАШТИТУ И РАВНОПРАВНОСТ СВИХ ОБЛИКА СВОЛИНЕ

17. Жалилац Девић Илија на страни 10. своје уставне жалбе каже:

„Подносилац сматра да је Врховни касациони суд у пресуди Прев-58/2013 од 09.05.2013. године произвољно и арбитрерно применио и материјално и процесно право на штету АТП Војводине и умешача Илије Девића.

АЛИ ОВАКАВ СВОЈ СТАВ ТЕМЕЉИ НА ПОТПУНО ИРЕЛЕВАТНИМ НАВОДИМА И ТВРДЊАМА КОЈЕ ВИШЕ ЛИЧЕ НА ПОЛИТИЧКУ ПОЛЕМИКУ НЕГО НА ПОДНЕСАК УПУЋЕН ФОРУМУ КОЛИ ЈЕ „ЧУВАР“ ЗАКОНА!!!

18. На истој страни 10. уставне жалбе Илије Девића, ЦИТИРА СЕ И НАВОДИ ЈЕДАН ОДЛОМАК ИЗ ПРЕСУДЕ ВКС, како следи:

„У побијаној пресуди Врховни касациони суд, на страни 10. Образложења утврдио је следеће:

„... Уговор који су закључили парничари је у очигледној супротности са одређеним друштвеним нормама и начелима облигационог права и у супротности са добним пословним обичајима.“

И ОДМАХ НАКОН ТОГА (ОСТАЈЕ НЕПОЗНАТО ИЗ КОГ РАЗЛОГА) ПОЧИЊЕ ПРИЧА О ДРУШТВЕНОЈ СВОЛИНИ, па тако жалилац Девић каже у наставку, на страни 11:

„Врховни касациони суд кроз побијану пресуду штити "друштвени интерес" који подразумева и "друштвену својину" ....!

ОДАКЛЕ ЖАЛИОЦУ ДЕВИЋ ИЛИЈИ, из цитата пресуде ВКС у којој се јасно каже „са одређеним друштвеним нормама“, САДА КОНСТАТАЦИЈА И ЗАКЉУЧАК О ЗАШТИТИ НЕКАКВЕ ДРУШТВЕНЕ СВОЈИНЕ???

ЗАИСТА, НЕЈАСАН И ВРЛО ПРОВИДАН ПОКУШАЈ ДА СЕ СЛУЧАЈ ГРАДИ НА ОСНОВУ СОПСТВЕНЕ ПРОЛЕКЦИЈЕ, А НЕ НА ОСНОВУ ЧИЊЕНИЦА ИЗ СПИСА!!!

19. Притом, жалилац као да заборавља да појам „друштвена норма“, „друштвени интерес“..., јесу, између осталог и појмови облигационог права, па се тако у Закону о облигационим односима, и након новелирања када је изменењена већина одредби које су се односиле на самоуправљање и друштвену својину, налази један број одредби које се базирају на заштити општедруштвених вредности.

20. Тако, нпр, „у том случају се може захтевати предузимање друштвено оправданих мера“ (члан 156. став 4 - Захтев да се уклони опасност штете); „али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом“ (члан 200. став 2. – Новчана накнада нематеријалне штете); „Не може се тражити оно што је дато или учињено на име извршења неке природне обавезе или неке моралне или друштвене дужности“ (члан 213 - Извршење неке природне обавезе, или неке моралне или друштвене дужности); „Суд може, кад нађе да је то очигледно корисније, узимајући у обзир друштвени интерес и оправдани интерес повериоца, одлучити да се не руши оно што је саграђено, већ да се повериоцу накнади штета у новцу“ (члан 292. став 3. - Кад се обавеза састоји у нечињењу).

21. Ни Устав Републике Србије „не остаје дужан“ по питању навођења одређених категорија које се односе на „друштвено“. Тако се наводи следеће:

Члан 21. став 3. - Забрањена је свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла

Члан 39. став 3.- Улазак странаца у Републику Србију и боравак у њој уређује се законом. Странац може бити пртеран само на основу одлуке надлежног органа, у законом предвиђеном поступку и ако му је обезбеђено право жалбе и то само

тамо где му не прети прогон због његове расе, пола, вере, националне припадности, држављанства, припадности одређеној друштвеној групи..

Члан 69. став 1. Грађани и породице којима је неопходна друштвена помоћ ради савладавања социјалних и животних тешкоћа и стварања услова за задовољавање основних животних потреба, имају право на социјалну заштиту, чије се пружање заснива на начелима социјалне правде, хуманизма и поштовања људског достојанства.

22. ДАКЛЕ: ДРУШТВЕНО ПОРЕКЛО, ДРУШТВЕНА ГРУПА, ДРУШТВЕНА ПОМОЋ!! – И сам уставописац користи термин: „друштвени“ како би описао одређену припадност социјалном миљеу, односно исходишту-извору правног односа.

23. Из наведеног је врло јасно да ВКС у својој пресуди не говори о друштвеној својини, а камоли о фаворизацији тог несвојинског облика над приватном, већ о „друштвеним нормама“, односно нормама општепознатог императива.

24. Потом, у последњем пасусу стране 12. жалилац Девић Илија каже:

„КАКО ЈЕ ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД ЗАКЉУЧИО ДА ЈЕ ИНТЕРЕС ГРАЂАНА НОВОГ САДА ДА У ЦЕНТРУ ГРАДА ПОСТОЛИ СТАРА АУТОБУСКА СТАНИЦА КОЈА ЈЕ И РУГЛО, АЛИ И НАЈВЕЋИ ЕКОЛОШКИ ЗАГАЂИВАЧ? КАКО ЈЕ ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД ЗАКЉУЧИО ДА ЈЕ ГРАДСКА ВЛАСТ НА ЧЕЛУ СА ГРАДОНАЧЕЛНИКОМ МАЈОМ ГОЛКОВИЋ РАДИЛА СУПРОТНО ДРУШТВЕНОМ ИНТЕРЕСУ СВИХ ГРАЂАНА НОВОГ САДА? КАКО ЈЕ ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД ИНТЕРЕС ЛЕДНОГ ГРАДА УПОДОБИО И ИЗЛЕДНАЧИО СА ИНТЕРЕСИМА ЈЕДНОГ ЈАВНОГ ПРЕДУЗЕЋА КОНКРЕТНО ЈГСП НОВИ САД?“

25. Град Нови Сад заиста остаје без даљег коментара на овакве наводе. Заиста није јасно на ком се то месту ВКС бавио друштвеним интересом, или интересима Града Новог Сада, па је потпуно бесmisлено полемисати са тврђњама да нешто у тексту пресуде ВКС постоји или не постоји. Уважене судије Уставног суда ће имати оригинални отправак пред собом па ће прочитати текст без редакције адвоката Јашаревић Емира и његовог клијента Девић Илије.

26. Такође, уставни жалилац Девић Илија, односно његов пуномоћник, поново показују завидно непознавање статусног дела привредног права у односу на функционисање и одлучивање у јавним предузећима. Тако на читавој једној страни

тврде да је Град Нови Сад могао једностраним одлуком Градоначелника да забрани ЈГСП „Нови сад“ да даље врши делатност станичних услуга. Тако, на страни 13. жалилац Девић Илија каже:

„Опште познато је да у јавним предузећима, као и у привредним друштвима оснивач доноси све одлуке, па и одлуку о врсти и обиму делатности привредног друштва...“

И ПРИТОМ ДОКАЗУЈЕ ДА ПОРЕД ПОДНЕСАКА ГРАДА НОВОГ САДА НЕ КОНСУЛТУЈЕ НИ ОПШТЕ АКТЕ (прописе, Статуте...)!

27. Одлука о организовању градског саобраћајног предузећа "Нови Сад", као јавног предузећа – пречишћен текст ("Сл. лист Града Новог Сада", бр. 29/2005), која је важила у тренутку закључења уговора у члану 5. каже:

„Делатност Јавног предузећа је:

- обављање градског и приградског превоза путника аутобусима на одређеним релацијама са тачно утврђеним редом вожње,
- обављање међуградског превоза путника на одређеним релацијама са тачно утврђеним редом вожње,
- ~~покретање пословица и увештајне транспортне опреме~~,
- одржавање и оправка моторних возила за сопствене потребе,
- изнајмљивање транспортне опреме са возачем или руковођем“

28. Члан 6. истог општег акта прописује:

„Јавно предузеће може да промени делатност ако том променом не ремети обављање делатности, односно послова из члана 5. ове одлуке.

Одлуку о промени делатности доноси Управни одбор Јавног предузећа већином од укупног броја чланова, уз сагласност Скупштине Града Новог Сада као оснивача.“

29. Дакле, Управни одбор уз накнадну сагласност Скупштине Града, никако на основу акта – уговора, потписаног од стране Градоначелника!!!! О томе је ВКС, правилно је резоновао, када на страни 10. каже:

„По оцени ревизијског суда такво уговарање је ништаво. Ништаво, зато што постоји законом прописан правни пут за измену делатности привредног друштва, па и јавног предузећа које је основала локална самоуправа, Град Нови Сад. Јавно предузеће као и привредно друштво има свој оснивачки акт, решење о регистрацији

оснивања опште и друге акте. Измена оснивачког акта на основу кога је регистрована делатност јавног предузећа, врши се на начин прописан тим актом, статутом и одлуком о томе коју доноси надлежни орган управљања. То у сваком случају не може да буде само тужени као оснивач, нити се то може чинити уговором како су то били намерни да учине уговорници (парничари) у спору.“

30. Како је раније наведено ЈГСП „Нови Сад“ је на локацији Нови Сад, Булевар Јаше Томића, у периоду закључења уговора (као и данас) обављало делатност - пратеће активности у вези са станичним објектима (Услуге у друмском саобраћају – раздео 63214 Закона о класификацији делатности и о регистру јединица разврставања ("Сл. лист СРЈ", бр. 31/96, 34/96-испр., 12/98, 59/98 и 74/99 и "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља), који је важио у тренутку потписа уговора. Шифра делатности је изменејена каснијом Уредбом, али је опис исти, као што смо доле указали.

31. То је било правно регулисано кроз доношење наведене Одлуке о организовању Градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“ као јавног предузећа чији пречишћен текст је утврдила Комисија за прописе Скупштине Града Новог Сада и то на XII седници одржаној 24.06.2005. године. Предметна одлука је своје упориште (и у делу који се односи са промену делатности) имала у Закону о јавним предузећима и обављању делатности од општег интереса ("Сл. гласник РС", бр. 25/2000, 25/2002, 107/2005, 108/2005 - испр.) који је у члану 23. изричito предвидео да:

„Јавно предузеће може, поред делатности за чије је обављање основано, да обавља и друге делатности уз сагласност оснивача.“

Оснивачка права у локалној самоуправи врши скупштина Града, што је јасно назначено у члану 4. став 3. истог прописа где се каже:

„Јавно предузеће за обављање комуналне делатности или делатности од значаја за рад органа јединице локалне самоуправе може да оснује јединица локалне самоуправе, актом који доноси скупштина јединице локалне самоуправе.“

32. Дакле, надлежност и овлашћења у погледу одређивања делатности у односу на ЈГСП имао је, у поступку саодлучивања, УО предузећа и Скупштина Града Новог Сада, док су овлашћења Градоначелника у том смислу, у тренутку закључења уговора, била непостојећа, те измештање станице, ШТО ЗНАЧИ ФАКТИЧКИ ПРЕСТАНАК ВРШЕЊА делатности станичних услуга ЈГСП, није ни могло бити предмет уговора.

33. Наведени пример очигледног погрешног читања прописа од стране жалиоца Девић Илије, јесте управо доказ да се кроз читаву уставну жалбу и Илије Девића и АТП „Војводина“ појављује невероватна количина погрешних цитата и преокретања реченичног контекста да Град Нови Сад предлаже да се између осталог, њихове уставне жалбе одбаце.

34. И на страни 14. Девић Илија и његов пуномоћник, настављају у истом стилу цитирања непостојећих навода судских одлука, само што овога пута цитирају једно непостојеће решење Градске управе за саобраћај и путеве Града Новог Сада.

35. Тако се наводи:

„Уосталом Град Нови Сад, тачније Градска управа за саобраћај и путеве доносила је решење број IV -34-1792/2007 од 28.05.2007. године којим се Аутобуска станица на Булевару Јаше Томића број 6, одређује за аутобуски терминал, искључиво за приградски превоз путника. ПА АКО ЈЕ ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД ВЕЋ ПОГРЕШНО ЗАКЉУЧИО ДА ГРАД НИЈЕ МОГАО МЕЊАТИ ДЕЛАТНОСТ ЛГСП, ОНДА ЈЕ ОВО РЕШЕЊЕ ДОКАЗ ДА ЈЕ ГРАД НОВИ САД ПРЕКО СВОИХ ОРГАНА МОГАО УРЕЂИВАТИ САОБРАЋАЈ У ГРАДУ НОВОМ САДУ, А ШТО ЈЕ И БИЛА ЈЕДНА ОД ОБАВЕЗА ПО СПОРНОМ УГОВОРУ.“

36. Међутим, жалилац Девић Илија, пропушта да каже какве су реакције надлежног министарства биле у односу на наведено решење. Одговор надлежног министарства је био да град не може онемогућавати и спречавати обављање делатности, односно да су решења града донета у прекорачењу надлежности.

Доказ: Одговор министарства од 04.07.2007. године – у парничном спису;

37. Забрињава чињеница да жалилац мисли да се не виде сви покушаји да се непостојећа решења прикажу као она са правном снагом. Евидентно је да се овде „пуца у празно“ односно да се износе неки аргументи који су били у оптицају још на почетку поступка, све како би се Илија Девић приказао, као неко ко је наводно општећен, а суштински, ради се о покушају правдања једног, сад се види сасвим извесно, ништавог правног посла.

38. Такође, жалилац Илија Девић у својој уставној жалби, покушава да елаборира питања која се односе на УСПОСТАВЉАЊЕ МОНОПОЛА ЗА АТП ВОЈВОДИНА у области пружања станичних услуга и ту наводи неколико тврдњи:

- да је већина станица у Р. Србији у приватном власништву – ШТО У КОНКРЕТНОМ СЛУЧАЈУ НЕМА НИКАКВЕ ВЕЗЕ СА ПРЕДМЕТОМ СПОРА;
- да ЈГСП „Нови Сад“ тренутно обавља делатност станичних услуга – што такође није спорно, будући да по речима самог жалиоца, станица АТП „Војводина“ из непознатих разлога није у функцији – све имајући у виду да је реорганизацијом предвиђено да та станица ради – па је питање за супротну страну због чега друга станица не ради;
- да је ЈГСП „Нови Сад“, наводно „монополиста“.... што ћемо посебно обрадити;
- да је ВКС погрешно усмерио своју пажњу на „комуналне делатности“, а да станичне услуге није таква делатност – заиста чудна констатација жалиоца Девић Илије, имајући у виду да ВКС нити једним словом у пресуди не наводи реч „комунална“ – а такође је важно напоменути, да је процес промене делатности јавног предузећа исти и за комуналне и за општетржишне делатности;

39. Напомињемо да по предметном Уговору из маја 2006. године, Град Нови Сад није добио никакву чинидбу, односно АТП „ВОЈВОДИНА“, се обавезала да изгради станицу, али то није конкретна чинидба у корист Града, а Град Нови Сад се, са друге стране, по тврдњи АТП „Војводина“, обавезао да „створи услове за измене/тање постојеће станице“, па је јасно да је предметни уговор једнострано теретан на штету Града, а у корист АТП „Војводина“, те је у том смислу потпуно извесно **ДА НЕ ПОСТОЛИ НИКАКВА КОРИСТ**, ни посредна ни непосредна, за Град од наведеног Уговора.

40. Законом о привредним друштвима, који је важио у тренутку закључења Уговора, у члану 5. је било прописано да:

- (1) Привредно друштво може обављати све законом дозвољене делатности.
- (2) Делатности за које је законом прописано да се могу обављати само на основу сагласности, дозволе или другог акта државног органа, могу се обављати по добијању те дозволе, сагласности или другог акта државног органа.
- (3) Делатности за које је посебним законом прописано да се обављају у одређеној правној форми привредног друштва, не могу се обављати у другој правној форми друштва.

41. Имајући у виду горе цитирани став нижестепених судова о томе шта је био предмет, мотив и побуда уговора, закључујемо да судови тврде да је АТП „Војводина“ **ТРЕБАЛА ДА БУДЕ ЛЕДИНИ СУБЛЕКТ** на територији Града Новог Сада који треба да пружа станичне услуге у међумесном и међународном превозу путника.

42. Уговором који је потписан од стране градоначелника, као органа ненадлежног да уређује питања која се односе на обављање делатности јавних предузећа, уз сауѓоварача који тврди да је сама намера тог уговорача била усмерена ка томе да буде **ЈЕДИНИ У ТОЈ ДЕЛАТНОСТИ** у области која није комунална, нити је делатност од општег интереса (која је у тренутку закључења уговора носила шифру 63214 Услуге у друмском саобраћају - рад станичних објеката као што су аутобуске станице, станице за рукување робом и др., док по новој класификацији делатност носи шифру 52.21 Услужне делатности у копненом саобраћају, и обухвата рад објеката и опреме на терминалима, као што су аутобуске станице) **ЈАСНО ЈЕ ДА ЈЕ ПОБУДА ЗА ЗАКЉУЧЕЊЕ УГОВОРА НА СТРАНИ АТП ВОЈВОДИНА БИЛА ПРОТИВНА ПРИНУДНИМ ПРОПИСИМА!!!!**

43. Посебан проблем представља чињеница да обављањем делатности у вези са аутобуском станицом, ЛГСП Нови Сад стиче одређене приходе, што је јасно и из пресуде ВКС (где је израчунато колике би приходе наводно остварио АТП Војводина) и сасвим је јасно да би престанком обављања делатности Град Нови Сад морао да врши додатне дотације у циљу финансирања ЛГСП "Нови Сад", што значи да би Град Нови Сад, гашењем (како уговор каже „измештањем“), „старе станице“, преузео на себе обавезу да додатно оптерети буџет Града, на своју штету, што је противно и елементарним начелима доброг управљања финансијама, Кривичном законику и Закону о буџетском систему.

44. Све ово наводимо из разлога што се у конкретном случају не ради о делатностима које су комуналне, па локална самоуправа нема право ни овлашћење да ствара монопол једном приватном лицу у делатности која није комунална. У том смислу, ВКС је веома озбиљно размотрлио питање да ли је побијаном одредбом уговора требао бити створен монопол за АТП „Војводина“, што је противно принудним прописима, и то у члану 14. ЗОО.

45. Наиме, пружање станичних услуга не спада у комуналне делатности од општег интереса, које су побројане у Закону о комуналним делатностима који је тада важио ("Службени гласник РС", бр. 16/97 и 42/98). За комуналне делатности постоји могућност ангажовања и других субјеката ради обављања истих, али до истека одређеног рока, што је у домену примене Закона привредним друштвима из 2004. године, који синергично са Законом о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", бр. 79/2005), који је био на снази у време закључења предметног Уговора, забрањује успостављање монопола.

46. Илија Девић, у у својој изјави пред судом, дана 06.04.2011. године на наведену околност наводи следеће:

„Ја сам наредио да се напишу циркуларна писма свим превозницима да пређу на нову станицу, која јесте једина права станица..“ – **страница 10. записника:**

„Постоји само једна аутобуска станица, а то је станица АТП Војводина“ – **страница 11. записника:**

„Тада, после свега што се издешавало долазимо до 01.03. када сам употребну дозволу предао Граду и ја сам очекивао почетак рада и пребацио саобраћај на нову аутобуску станицу, **јер то је и једина аутобуска станица**“ – **страница 12. записника:**

47. Дакле, личност која је потписала уговор у име АТП ВОЈВОДИНА у свом исказу користи термина: ЈЕДНА, ЈЕДИНА, ЈЕДИНА ПРАВА, дакле, исказује вољу и намеру и циљ уговора а то је **ДА СТАНИЦА У ВЛАСНИШТВУ АТП ВОЈВОДИНА БУДЕ ЈЕДИНА СТАНИЦА У ГРАДУ КОЈА ОБАВЉА ДЕЛАТНОСТ СТАНИЧНИХ УСЛУГА У МЕЂУМЕСНОМ И МЕЂУНАРОДНОМ САОБРАЋАЈУ!!!!**

48. О овом питању се доста опширно у усменом излагању изјашњава и пуномоћник умешача овде жалиоца Илије Девића, и то на рочишту од дана 06.04.2012. године, страна 3. и став3. Записника где он и каже:

„Пуномоћник умешача на крају мора да одговори, истиче да је Маја Гојковић у свом исказу рекла да Град Нови Сад није монополски град и да нико у граду нема право на монопол. Од тада па до данас заступници тужене стране су то виште пута понављали да је то тачно, покушавајући да убеде себе, а онда и суд. **Међутим уговор који је закључио Град са АТП“ ВОЈВОДИНА“ не постоји ниједан члан који би тужиоцу давао монополски положај у не монополском граду као што је Нови Сад.** Из разлога што уговорне стране уговарају изменштање међуградског и међународног саобраћаја на другу станицу при чему све градске одлуке указују да **стара станица и даље остаје станица, дакле постоје две станице.** Само што је Град одредио да је стара станица за приградски терминал. Друго важно обележје монопола јесте цена. АТП „ВОЈВОДИНА“, као нова станица на којој се одвија међуградски међународни саобраћај не може сама да одређује цену. Из доказа који су у спису види се да Привредна комора одређује цену. Према томе нема ни друге важне тачке, а то је цена. Прича о монополу је чиста измишљотина и покушај да се оправда неизвршавање уговорних обавеза, јесте стање у превозу и станичне услуге широм Србије. У највећим градовима у Србији саобраћајна предузећа готова сва у приватној својини истовремено су

и власници међумесних аутобуских станица. Тако је Литас Пожаревац ,власник станице у Пожаревцу. Ниш експрес је власник станице у Нишу....“

49. Цитирана изјава пуномоћника умешача, овде жалиоца Девић Илије има више елемената.

ПРВО: „Међутим уговор који је закључио Град са АТП“ ВОЈВОДИНА“, не постоји ниједан члан који би тужиоцу давао монополски положај“

ДРУГО: „Само што је Град одредио да је стара станица за приградски терминал..“

37. У првоцитираој изјави пуномоћник ИДЕ ПОТПУНО СУПРОТНО изјави свога клијента, који ПОНАВЉАМО КАЖЕ: ЛЕДНА, ЛЕДИНА, ЛЕДИНА ПРАВА.....

38. А у другом делу изјаве где каже да је Град одредио да је стара станица за приградски терминал се види колики је степен неразумевања ПОЈМОВА МОНОПОЛА У ПРУЖАЊУ СТАНИЧНИХ УСЛУГА У МЕЂУМЕСНОМ И МЕЂУНАРОДНОМ ПРЕВОЗУ ПУТНИКА ДРУМСКИМ САОБРАЋАЈЕМ.

39. Град је у ранијим излагањима наводио тачне ознаке делатности, али је овде приморан да због става умешача и тужиоца (овде подносилаца уставних жалби) јасно разложи ВРСТУ УСЛУГЕ ЗА КОЈУ СЕ по другостепеној пресуди ИМА ДАТИ МОНОПОЛ АТП „Војводина“.

40. Дакле, делатност која се по ставу Илије Девића има обављати само и једино на станици АТП „Војводина“ је шифра (по сада важећој класификацији, горе је дата и шифра по тадашњој класификацији):

52.21 Услужне делатности у копненом саобраћају

Обухвата:

- активности у вези с копненим превозом путника, животиња или терета:

* рад објекта и опреме на терминалима, као што су железничке и ~~автобуске станице~~ и станице за манипулисање теретом

док, опет по ставу Илије Девића, ову делатност више не може, сагласно уговору, вршити ЈГСП Нови Сад, већ, по том ставу, на својој станици на којој има регистровану делатност за међународни и међумесни саобраћај, има да обавља делатност под ознаком:

,49.31 Градски и приградски копнени превоз путника

Обухвата:

- копнени превоз путника градским и приградским транспортним системима
- превоз до и од аеродрома и других путничких терминала

Овде се могу укључити и различити начини превоза као што су аутобуски, трамвајски, тролејбуски, превоз подземном железницом, превоз надземном железницом итд. Овај превоз се врши на редовним релацијама, према утврђеном реду вожње, што подразумева укрцавање и искрцавање путника на одређеним станицама.

50. Према, томе, став жалиоца Илије Девића је јасан (А УЛЕДНО И ПОГРЕШАН) а то је да се потписом спорног уговора Град Нови Сад обавезао да ће АТП“ Војводина“, од момента исходовања употребне дозволе ЈЕДИНА ОБАВЉАТИ ДЕЛАТНОСТ **52.21** Услужне делатности у копненом саобраћају, ДОК, опет по ставу овде подносилаца уставних жалби, ЛГСП Нови Сад, на станици на којој је обављао ту делатност, **ИМА ПРЕСТАТИ СА ЊЕНИМ ОБАВЉАЊЕМ**, и вршити само услуге укрцавање и искрцавање путника у градском и приградском превозу путника.

51. Нетачни су наводи жалиоца да му је повређено Уставом зајамчено право на правично суђење из члана 32. Устава Републике Србије, тиме што је донета од стране Врховног касационог суда, пресуда која није утемељена у чињеничном стању у првостепеном и другостепеном поступку.

52. Сви судови и државни органи који су поступали у овој правној ствари, обезбедили суд право на независно, непристрасно и правично суђење у разумном року, којим је одлучено о правима и обавезама странака, а који су учествовали у овом поступку.

53. Врховни касациони суд, је доношењем ревизијске пресуде у најкраћем могућем року, управо применио одредбе члана 32. Устава РС, којима је прописано право на правично суђење, а нарочито у делу о суђењу у разумном року, па су стога наводи жалиоца који критикује ВКС, због брзине и ефикасности у поступању, у потпуности неутемељени.

54. Све одлучне чињенице за доношење одлуке Врховног касационог суда, а које се односе између осталог и на оне које апострофирају жалиоци, а тичу се постојања монопола, овлашћења за потписивање уговора, самог уговора, основа тужбе и слично, су утврђене у првостепеном поступку потпуно и правилно.

55. Врховни касациони суд, није извео ни један нови доказ, нити је утврдио нову чињеницу. Врховни касациони суд је на основу утврђеног чињеничног стања, извукао другачији закључак и на такав закључак применио материјално право. Примена материјалног права је, из постојећих чињеница, на послетку резултирала ставом, да се ради о ништавом правном послу, заједно са последицама које ништавост по закону има.

56. Жалилац Илија Девић, намерно инсистира на чињеници да је потписник уговора и директор АТП „ВОЈВОДИНЕ“ Илија Девић по занимању металостругар, који сходно свом образовању није могао уочити да се ради о ништавом уговору, али овде се ради о томе да је Илија Девић итекако знао да „његова станица“ треба да буде „једна, једина, права“ и сл. чиме јасно исказује побуду за закључење уговора. Потписник уговора Илија Девић можда не мора да зна шта је у правном смислу речи значи ништавост уговора, али у сваком случају зна и то на расправама на записник и изјављује (записник са главне расправе од 6. 4. 2011. године, страна 11: „постоји само једна аутобуска станица, а то је станица АТП „ВОЈВОДИНЕ“) да је требало да његова станица буде једна, једина, права, чиме је јасно дао до знања да је приликом потписивања уговора у изгледу имао монополски положај своје аутобуске станице. Тешко је прихватити да приватни предузетник, па макар био и металостругар, није знао шта значи обезбедити себи монополски положај, тј положај да једини обавља одређену делатност-тј. да нема конкуренцију.

57. У крајњем случају, основан је навод ВКС да су нижестепени судови погрешно применили одредбе Закона о облигационим односима (даље: ЗОО), које се не односе на овај материјалноправни однос, и тако нису санкционисали ништавост.

58. Одредбе ЗОО садрже општа правна начела која се не примењују само на облигационоправне већ и на све друге грађанскоправне односе. Она се заснивају и на општем начелу имовинског права да незнაње права не оправдава, односно штети (*ignorantia legis nocet*). То што је по наводима жалиоца, исти наводно знао да се у његову корист уговора монополски положај, не конституише право жалиоца да се на то своје незнაње позива.

59. Нетачни су наводи да ЈГСП „НОВИ САД“ више од 50 године обавља пружање станичних услуга тј. некомуналних услуга као монополиста. Дозволу за пружање станичних услуга у међумесном превозу издаје надлежно републичко министрство. Стога ником није било онемогућено да пружа ову услугу уколико испуњава законом прописане услове и прибави дозволу надлежног министарства. Дакле, Град ником није бранио да обавља ову делатност у тржишним условима, али управо потписник уговора Илија Девић и АТП „ВОЈВОДИНА“ нису желели било какву конкуренцију, већ искључиво монополски положај. И дан данас је могуће да нека друга, трећа станица пружају ове услуге, уз законом предвиђене услове и процедуру.

60. Управо супротно наводима жалиоца Врховни касациони суд, је разматрајући раније утврђено чињенично стање, поступио у складу са својим законским

овлашћењима, те утврдио ништавост предметног уговора, а на што су и нижестепени судови, били дужни да пазе по службеној дужности.

61. Правилно Врховни касациони суд закључује да:

„нижестепени судови су потпуно превидели чињенице везане за слободу уговорања, мотив таквог уговорања, циљ и намеру тако закљученог уговора. Тиме се као нечим битним за одлучивању о основу одговорности нису бавили. Некритички су пошли само од става да тужени није извршио уговорну обавезу превиђајући притом дозвољеност таквог уговорања“.

62. Узимајући у обзир напред наведено Врховни касациони суд закључује да:

„суд у смислу члана 109. став 1. ЗОО, на ништавост пази по службеној дужности“.

63. Неосновани су и наводи жалиоца да Врховни касациони суд, није могао одлучивати и досудити половину основане и доказане штете које је уговорници изнеле из ништавог предметног уговора.

64. Наиме, ВКС, је из чињеница утврђених у низу поступцима имао довољно података који се односе на висину претрпљене штете, па како је утврдио несавесност обе уговорне стране, умањио је утврђене износе по пресудама низестепених судова, на половину од штете за коју је правилно нашао да је у поступку утврђена.

65. Чланом 192. ЗОО прописано је да оштећени који је допринео да штета настане има право само на сразмерно смањену накнаду, па је подељена одговорност у конкретном случају, представља основ за умањене накнаде штете већ утврђене у низестепеним пресудама, правилно и законито утврђена од стране Врховног касационог суда.

66. Жалилац уставну жалбу изјављује и ради повреде права из члана 36. Устава Републике Србије којим се јемчи једнака заштита пред судовима и другим државним органима, као и права свих учесника у поступку да има право на жалбу или друго правно средство против одлуке којим се одлучује о његовом праву, обавези или на законом заснованом интересу.

67. Током читавог поступка у наведеној правној ствари подносиоцу уставне жалбе ни на који начин није била ускраћена заштита права пред судом, укључујући право жалбе

или других правних средстава против одлука о којима се одлучује о његовом праву, обавези или на законом заснованом интересу.

68. Ово посебно истичемо због чињенице да члан 1. Протокола бр. 12 уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода прописује општу забрану дискриминације, па тако, свако право које закон предвиђа оствариваће се без дискриминације по било ком основу, као нпр. полу, раси, боји коже, језику, вероисповести, политичком и другом уверењу, националном или друштвеном пореклу, повезаности с националном мањином, имовини, рођењу или другом статусу, а јавне власти неће ни према коме вршити дискриминацију по наведеним основима.

69. Међутим, свако разликовање и тумачење права, па макар и погрешно (што овде није случај), не може се сматрати и дискриминацијом. Слобода и независност суда у поступку доношења својих одлука, је смисао и саме Конвенције. Посебним механизмима контроле судских одлука се проверава њихова правилност и законитост, а констатација жалиоца да је пресуда била незаконита, односно мањава уз епитете које овде нећемо понављати, је правно неприхватљива. Зато је неосновано указивање оба уставна жалиоца да је доношењем одлуке ревизијског суда, повређено начело да су сви људи једнаки пред Уставом и законом и да имају право на једнаку правну заштиту, као и да је наводно повређено право на правично суђење.

70. Уставни жалилац, АТП „Војводина“ је у својој уставној жалби, правна становишта формирала готово потпуно на идентичан начин као и жалилац Девић Илија, па је све што је изнето за Уставну жалбу Илије Девића, наведено и у односу на Уставну жалбу АТП „Војводина“.

71. Имајући у виду све изнето Града Нови Сад, предлаже Уставном суду да примерке овог изјашњења, као и уставне жалбе Илије Девића и АТП „Војводина“ достави и ЛГСП „Нови Сад“, као и да **ДОНЕСЕ ОДЛУКУ КОЈОМ СЕ ОДБАЦУЈУ ИЛИ ПАК ОДБИЈАЈУ**, уставне жалбе подносилаца АТП „Војводина“ АД. Нови Сад, Пут Новосадског партизанског одреда 1а, кога заступа Зјалић Драгомир, адвокат из Новог Сада, и Девић Илије из Београда, ул. Виле Равиојле број 9, кога заступа пуномоћник Емир Јашаревић, адвокат из Београда, поднетих дана 20.јуна 2013. године, против Пресуде Врховног касационог суда у Београду, прев. 58/2013 Пзз 1/2013 од 9.маја 2013.године.

